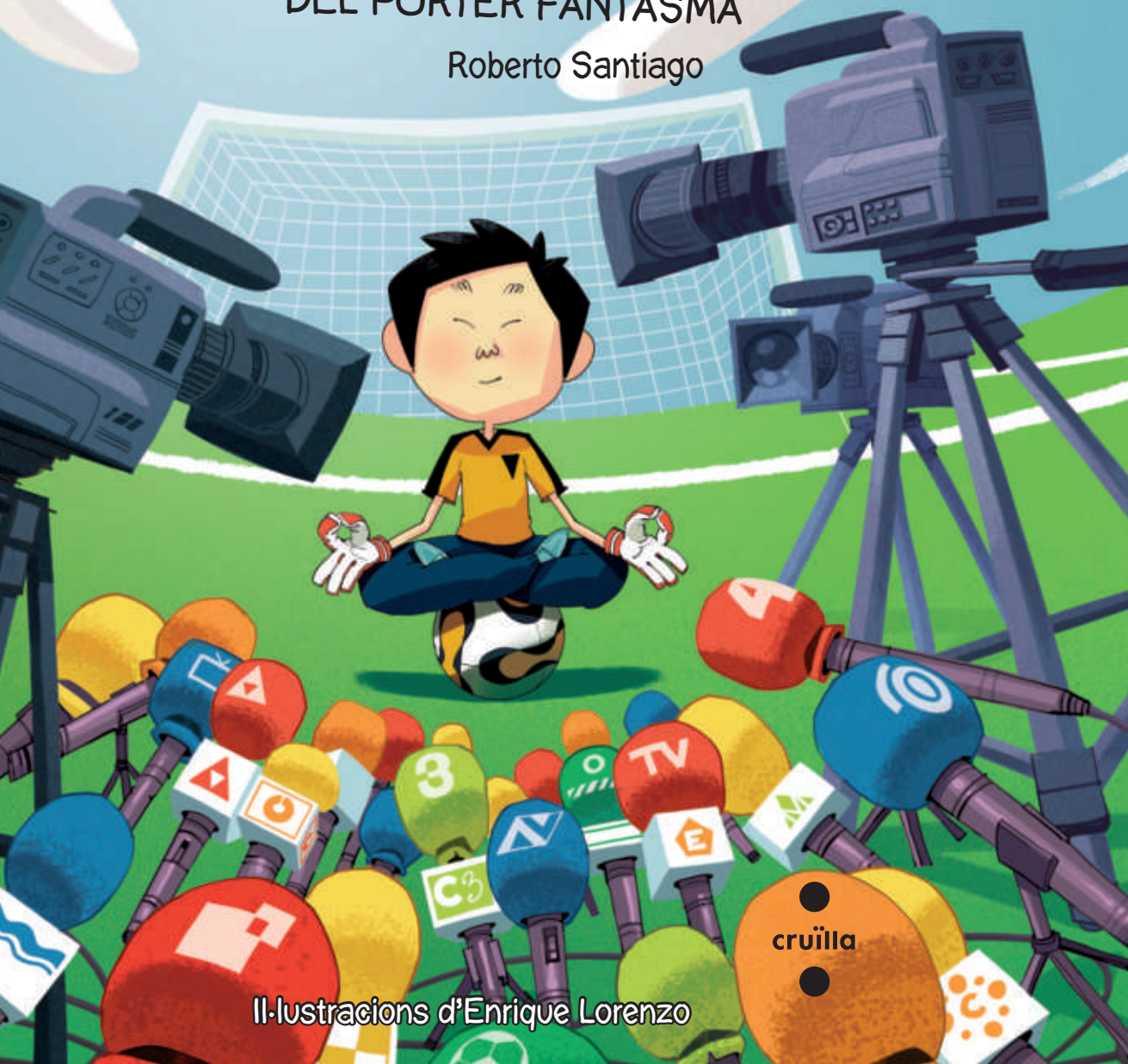

ELS FUTBOLÍSSIMS

EL MISTERI
DEL PORTER FANTASMA

Roberto Santiago

●
cruïlla
●

Il·lustracions d'Enrique Lorenzo

ELS FUTBOLÍSSIMS

EL MISTERI DEL PORTER FANTASMA

Roberto Santiago

Il·lustracions d'Enrique Lorenzo

Traducció de Josep Sampere

Primera edició: febrer de 2014

Edició: Núria Font i Ferré

Disseny de la col·lecció: Lara Peces

© 2014, Roberto García Santiago, pel text

© 2014, Enrique Lorenzo Díaz, per les il·lustracions

© 2014, Josep Sampere Martí, per la traducció

© 2014, Editorial Cruïlla

Balmes, 245 – 08006 Barcelona

editorial@cruilla.cat

ISBN: 978-84-661-3418-7

DL: M-34089-2013

Impress a la UE / *Printed in EU*

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

1

Un minut i vint-i-nou segons.

Estem empatats.

El Camunyes té al seu equip el Messi, el Kun Agüero i el Neymar.

Jo tinc al meu l'Iniesta, el Falcao i el Cristiano Ronaldo.

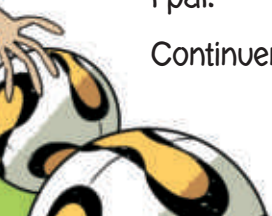
El 3 contra 3 és el millor videojoc del món.

El temps continua corrent.

Només falta un minut i disset segons perquè s'acabi.

El Messi fa una paret amb el Kun, regateja l'Iniesta i xuta...
I pal.

Continuem empatats.

Juguem sense porter.

Només tres jugadors contra tres jugadors.

I el primer que marca deu gols guanya el partit.

Un minut i vuit segons.

El Falcao atrapa la pilota al centre del camp. Avança uns quants metres i, sense pensar-hi, xuta cap a la porteria...
Uiiiiiiii.

La pilota passa fregant el travesser.

Només hi ha una excepció: si es compleix el temps reglamentari i cap dels dos equips no ha arribat als deu gols, tots dos perden.

L'empat no existeix.

Només hi ha la victòria o la derrota.

Queden cinquanta-tres segons.

I estem empatats a nou gols.

El primer que marqui, guanya.

El Kun gira amb la pilota controlada, avança el Neymar, que surt corrent per la banda.

El Cristiano intenta aturar-lo, però el brasiler li salta pel damunt.

Centra a l'àrea... i llavors hi arriba el Messi per rematar.

En el darrer segon, però, Iniesta rebutja la pilota.

El Camunyes i jo estem jugant l'últim partit de l'estiu a la Wii.

El definitiu.

Avui és diumenge 6 de setembre.

Demà dilluns comença el curs a l'escola.

Ens hem passat l'estiu jugant a 3 contra 3.

I cadascú ha guanyat exactament 286 partits.

Hem canviat de jugadors.

Hem canviat de camp.

Hem canviat de samarreta.

Hem fet totes les proves possibles.

I al final estem empatats.

Trenta-nou segons.

El Falcao torna a agafar la pilota, s'allunya del Kun per velocitat, sembla que es disposa a centrar..., però al darrer moment penetra a l'àrea gran, dóna la volta i, sense que ningú no ho vegi venir, clava un xut fortíssim a la pilota.

Tots dos ens quedem mirant-nos sense moure'ns.

La pilota es dirigeix com una bala cap a la porteria..., però s'encasta al pal, rebota i cau als peus del Cristiano. Que es queda tot sol al davant de la porteria buida.

Només cal que empenyi la pilota i marqui gol.

Em quedo ben quiet un parell de segons abans de xutar, no vull pas equivocar-me.

Massa estona.

El Neymar fa una rematada en planxa i s'emporta la pilota.

He perdut una ocasió única.

Vint-i-dos segons.

Si ningú no fa cap gol, tot l'estiu no haurà servit de res.

A més, el Camunyes i jo hem fet una aposta molt important.

El que perdi, s'haurà de plantar el primer dia d'escola al mig del pati i fer un petó a una noia davant de tothom.

Ha de ser una noia de l'escola: és l'única condició.

És una bestiesa.

Però és l'aposta que hem fet.

El Camunyes mou el comandament com si estigués posseït.

Es posa dret.

El miro a ell, després la pantalla i veig que el Neymar fa un xut terrible cap al camp contrari.

Arriba el Messi i controla la pilota.

Haig d'aturar-lo com sigui.

Gairebé no queda temps.

El Messi giravolta i fa una esquivada a l'Iniesta.

Miro de reüll el Camunyes, que està tot vermell de l'esforç.

Penso que potser podria donar-li una empenta.

Però me n'estic.

El Messi continua avançant amb la pilota.

El Falcao arriba corrent per darrere.

Haig d'arribar-hi, haig d'arribar-hi. Haig d'aturar-lo.

Jo també m'aixeco i estrenyo el comandament amb totes les meves forces.

Vuit segons.

Se m'acut una idea: puc desendollar la Wii i dir que ha estat sense voler.

El Messi continua corrent amb la pilota als peus.

El Falcao l'empaita al galop.

Sis segons.

Cinc.

Quatre.

El Messi xuta cap a la porteria.

La pilota vola.

Tres.

Em quedo immòbil.

Dos.

La pilota és a punt d'entrar.

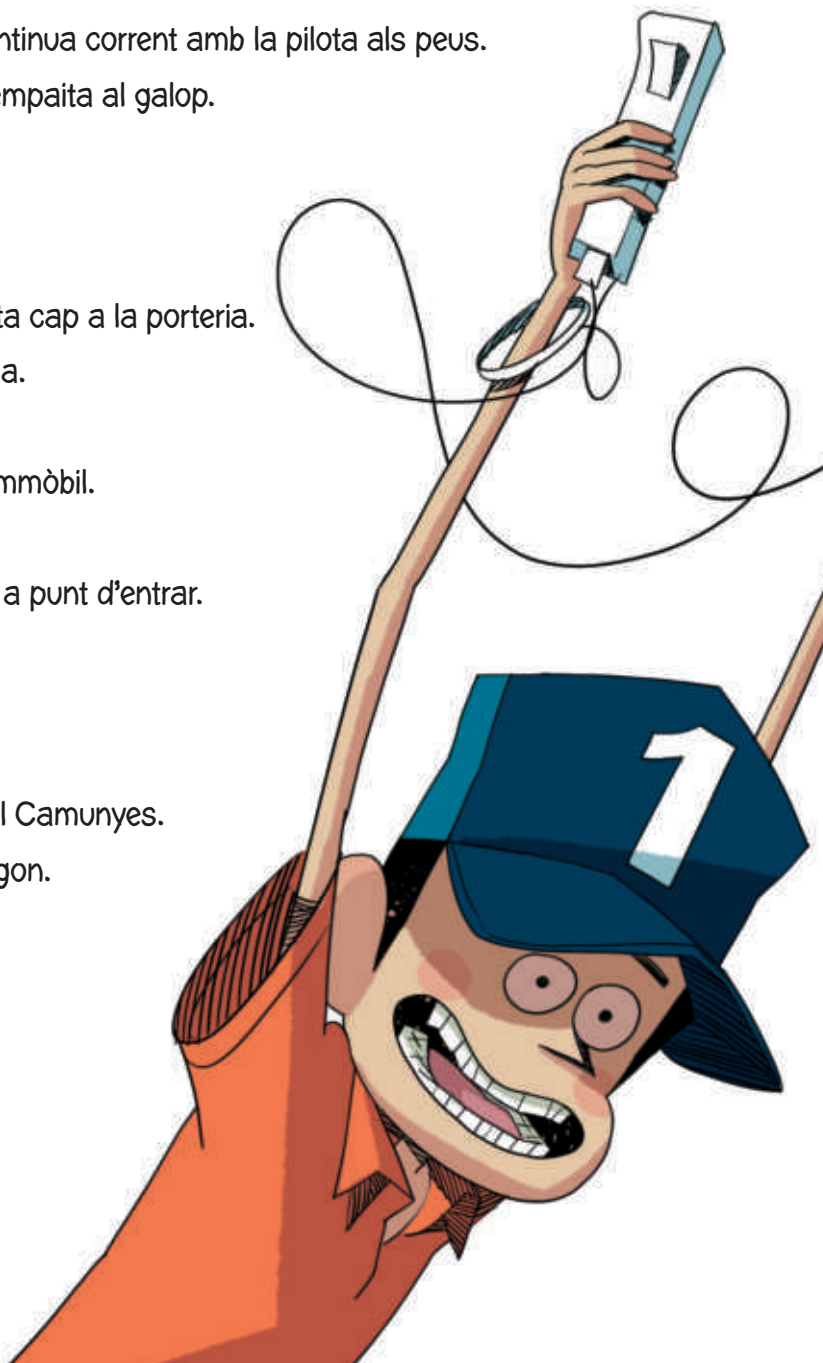
Un.

I...

GOL.

Un golàs del Camunyes.

Al darrer segon.

2

El primer dia de classe tothom es mira com si tingués un munt de coses per explicar.

–Què has fet, aquest estiu?

–He estat al poble, amb els meus avis.

–T’has engreixat.

–Tu t’has aprimat.

–I tu ets més alt.

–Doncs tu no.

I així tothom, més o menys.

Al cap de cinc minuts t’adones que ja no et queda res més per explicar i és llavors que comença de debò el curs nou.

Aquest any, però, el primer dia de classe va ser molt especial. En primer lloc, havia de fer un petó a una noia, davant de tothom.

Vet aquí l'aposta.

El Camunyes no se n'havia oblidat pas.

Així que va arribar a l'escola, quan faltaven dos minuts per a les nou, se'm va acostar i em va dir:

–Ha de ser a la vista de tothom.

–Que sí –vaig replicar.

–Tria bé, perquè et veurà tota la penya –va insistir.

–Ja, ja...

I vaig entrar a la classe.

No m'ho podia treure del cap.

Havia de fer un petó a una noia.

I em tocava fer-ho aquell dia.

Per què havia fet una aposta tan absurda?

Hi havia gairebé tots els meus companys de l'equip de futbol, parlant de com els havia anat l'estiu.

Hi havia el Tomeu i el Pessi, els dos defenses. El Pessi, pessimista com sempre, es queixava de les picades dels mosquits i el Tomeu explicava que havia batut el rècord mundial del poble dels seus pares de menjar gelats de xocolata.

El Toni, l'estrella de l'equip, el tifarrot marcagols, va clavar un calbot al Vuit.

—Et faig l'estrena perquè t'has pelat —li va dir.

I va continuar fent la seva.

–Ja has pensat a qui faràs el petó? –va insistir el Camunyes.

–Nooooo –vaig replicar.

Era mentida. Tenia claríssim a qui faria el petó.

Però no la veia enlloc.

Mentre rumiava sobre aquella situació, de sobte vaig sentir una veu al meu darrere.

–Hola, Paket. Que ja no saludes, o què?

Em vaig tombar i vaig veure..., la Xantal amb X.

Estava més guapa que mai.

I més alta.

I més... de tot.

Era la mateixa i alhora no ho era.

No sé pas si m'explico.

–Hola –vaig dir.

Només feia un mes que no la veia, però havia canviat molt.

–He estat amb els meus pares en un càmping de la Costa Brava. Cada dia anàvem a la platja i vam pujar en un globus, i també en una avioneta sense motor, i cada nit sopàvem a l'aire lliure davant d'una foguera... Vam tornar ahir al vespre mateix, perquè avui començava l'escola, perquè si no ens hi hauríem quedat més temps –va dir la Xantal–. I tu què has fet?

Vaig pensar en el 3 contra 3.

I en l'aposta.

Tenia la Xantal al meu davant.

Podia fer-li un petó en aquell mateix moment.

I ja està.

Ben mirat, no seria pas el primer petó que li feia.

No obstant això, en aquell moment em vaig adonar que em feia més vergonya petonejar-la a ella que a qualsevol altra noia de l'escola o del món.

—I tu, què has fet aquest estiu? —va insistir la Xantal.

Li podia dir la veritat: m'he passat l'estiu jugant a la Wii amb el Camunyes.

Però en comptes de fer-ho vaig arronsar les espatlles.

Ella em va clavar aquells ulls enormes i va riure.

I la cosa es va acabar aquí.

Perquè tot seguit va sonar el timbre i va començar la primera classe del dia.

No podia fallar: mates.

Roberto Santiago
va guanyar als tretze
anys una medalla amb
l'equip de futbol de
la seva escola.
Després ha escrit
diverses novel·les
i ha dirigit unes quantes
pel·lícules.
Però encara somia
amb aquella medalla
i amb els seus amics
d'aleshores.
Per això ha escrit
Els Futbolíssims.

COMENÇA EL CURS I ARRIBA
UN NOI NOU A LA CLASSE.

ES DIU DENG WAO I ÉS XINÈS, DE TIENTSIN.

ÉS UN CRACK EN MATEMÀTIQUES
I DIUEN QUE
SAP LLEGIR EL PENSAMENT.

I, EL MÉS INCREÏBLE:

S'HA PRESENTAT A LES PROVES
PER ENTRAR A L'EQUIP
DEL PLA DE DALT.

EL DENG WAO I SIS MÉS.
PERÒ A L'EQUIP NOMÉS
HI PODEN HAVER
NOU JUGADORS.

A MÉS, LA PLAÇA DEL PLA DE DALT
A LA Lliga, ESTÀ EN JOC,
PER UNA APOSTA ABSURDA.

ÉS EL FINAL DELS FUTBOLÍSSIMS?

152177

